

O N D E R D E L O E P

Dit betekent dat er, naast uren voor lezen en schrijven, ook uren voor specifiek rekenen/wiskunde beschikbaar moeten zijn. Daarnaast is het raadzaam om ook praktijkuren te plannen waarin deelnemers hun taal- en rekenvaardigheden kunnen toepassen. Dat kan op veel manieren georganiseerd worden. In een groot ROC zou bijvoorbeeld gedacht kunnen worden aan combinaties van cursussen van taal, rekenen/wiskunde en cursussen binnen KSB 1 en 2. Een andere mogelijkheid is het organiseren van korte oriënterende stages in bedrijven. In veel ROC's wordt geëxperimenteerd met korte taalstages. Binnen deze stages kan ook bewust aan rekenwiskundige vaardigheden worden gewerkt. In dergelijke functionele situaties worden deelnemers zich bewust van de noodzaak van taal- en rekenwiskundige kennis en krijgen zij inzicht in hun eigen kennis en vaardigheden. Op basis daarvan kunnen specifieke vragen naar voren komen waaraan dan weer tijdens de taal- en rekenen/wiskunde lessen kan worden gewerkt. Deelnemers ervaren dan dat taal en rekenen/wiskunde allebei belangrijk zijn. Zo worden zij gemotiveerd om aan beide aspecten te werken.

Een eveneens belangrijk punt is dat docenten in de volwasseneneducatie deskundigheid ontwikkelen om volwassenen te kunnen begeleiden bij rekenwiskunde-onderwijs. Het is

gewenst dat binnen elk docententeam enkele docenten zich (ook) gespecialiseerd hebben in het begeleiden van rekenen/wiskunde. Natuurlijk moeten zij hierbij gebruik kunnen maken van goed lesmateriaal. Lesmateriaal bestaat echter niet alleen uit boeken of uit leuke computerprogramma's. Realistisch materiaal uit de werkelijke omgeving van volwassenen is essentieel voor goed rekenwiskunde-onderwijs, dus werken met echte meetlinten in het lokaal, weegschalen, maatbekers, enzovoort. Rekenen/wiskunde leer je niet uit een boek door tafels te leren en door sommen te maken in een schrift. Rekenen/wiskunde kun je wel leren met behulp van een boek waarin opdrachten staan die je moet *doen* en waarin aangegeven staat *hoe* je iets kunt doen. Volwassenen moeten rekenen/wiskunde direct kunnen gebruiken in hun eigen functionele situaties. De grondgedachte voor rekenen/wiskunde met volwassenen is: rekenen doe je altijd en overal. Rekenen moet je *doen*!!

Referenties:

- Groenestijn, Mieke van (2002). *A Gateway to Numeracy. A Study of numeracy in Adult Basic Education*. CD-R Press, Centrum voor Didactiek van Wiskunde, Universiteit Utrecht.
- Houtkoop, W. (1999). *Basisvaardigheden in Nederland*. Amsterdam, Max Goote Kenniscentrum voor Beroepsonderwijs en Volwasseneneducatie.

D E K R A N T I N D E K L A S

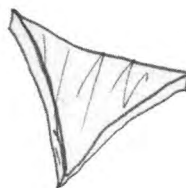
Het volgende verhaal gaat over een spiegel. Het komt uit Korea.

Ooit was er een tijd dat er nog geen spiegels bestonden. Toen die er eenmaal kwamen, zagen mensen voor het eerst, althans duidelijk, hun eigen spiegelbeeld. Spiegels werden in veel orale verhalen dan ook mysterieuze symbolen. Een spiegel kon bijvoorbeeld de toekomst voorspellen. Geliefden gaven elkaar een spiegel als symbool van hun liefde. En een gebroken spiegel stond voor een verbroken belofte.

Ter introductie op dit verhaal is het misschien aardig om even een spiegel te pakken en iets te vertellen over het thema. Zou je weten hoe je er zelf uitziet als er geen spiegel was? Sommige cursisten herinneren zich misschien hun eigen baby's. Baby's denken aanvankelijk dat ze iemand anders zien als ze in de spiegel kijken. Of ze kennen het spiegeltje in de kooi van de parkiet of dwergpapagaai. Het onderwerp spiegel leent zich misschien ook goed om de woorden zich en zichzelf even aan de orde te stellen. En daarmee het verschil tussen bijvoorbeeld zij wast haar (vrouw die meisje wast) en zij wast zichzelf. Jaloers is misschien qua woord nieuw, maar de betekenis zal makkelijk herkend worden. Woordvelden rond boos zijn aardig om nuances en gradaties te laten zien in woordbetekenissen. Denk bijvoorbeeld aan woorden als chagrijnig, boos, kwaad, woedend, gillen, schreeuwen, krijzen.

JEANNE KURVERS

DE SPIEGEL

Er was eens een knappe jonge man.
Hij woonde met zijn jonge vrouw in een dorp.
Zijn ouders woonden ook in het dorp.
Op een dag ging hij naar de grote stad.
Eerst ging hij naar de markt.
Toen liep hij een winkel in.
Hij keek wat rond.
'Wat een mooie spullen', dacht hij.
Opeens zag hij een klein blinkend ding.
Hij pakte het op en keek erin.
Waw! Hij keek nog een keer, nu van dichtbij.
Hij zag een neus, twee ogen en haren.
Hij zag zijn eigen gezicht.
Hij wist dat het zijn eigen gezicht was.
Want dat had hij al een keer gezien, in een wasbak.
Maar nog nooit had hij zichzelf zo scherp gezien.
'Ik koop dat mooie ding', dacht hij.
Hij kocht het en stopte het in zijn zak.
Toen ging hij weer naar huis.
Met het spiegeltje in zijn zak.
Thuis vertelde hij aan niemand wat hij bij zich had.
Niet aan zijn vrouw,
en ook niet aan zijn moeder en zijn vader.
Niemand mocht het weten.

Hij stopte het spiegeltje in een la van de kast.
Elke morgen pakte hij het uit de la.
En steeds keek hij stiekem in zijn spiegeltje.
Op een dag zag zijn vrouw dat.
'Wat doet hij raar', dacht ze.
'Hij haalt iets uit de la,
hij kijkt erin en lacht ernaar.
Dan stopt hij het weer terug.'
'Ik wil weten wat dat is', dacht ze.
'Ik wil weten waar hij tegen lacht'.
Toen haar man weg was, keek ze in de la.
Ze vond het kleine blinkende ding.
Ze keek erin, en deed meteen een stap terug.
Ze zag ineens een mooie jonge vrouw.
Ze schrok. 'Misschien zie ik spoken', dacht ze.

En ze keek nog een keer.
Maar weer zag ze een mooie jonge vrouw.
Ze werd heel erg jaloers.

Ze rende naar haar schoonmoeder.
'Moeder, kijk nou toch', huilde ze.
'Mijn man kwam terug uit de stad met een ander liefje.'
'Dat geloof ik niet', zei haar schoonmoeder.
'Mijn zoon brengt geen andere vrouw mee.'
'Laat mij eens kijken.'
De vrouw gaf haar het spiegeltje.
Haar schoonmoeder keek en keek.
'Meisje toch, over welke mooie vrouw heb jij het?
Ik zie gewoon een oude vrouw.'
'Niet waar', riep de vrouw, 'Ik zag het toch zelf.'
Haar schoonvader hoorde hen praten.
'Wat is er aan de hand?' zei hij.
'Wat maken jullie een lawaai.'
Hij pakte de spiegel en keek er een tijdje in.
Hoezo oude vrouw? Hoezo knappe jonge vrouw?
Hij zag een oude man met grijs haar.
Was dit een spook? Was dit een geest?
Hij knielde neer en zei tegen de spiegel.
'Beste dode man, welk ongeluk breng je ons?
Heb ik soms iets gedaan?
Vergeef me dan.'

De vrouw snapte er niets van.
'Ik weet zeker dat hij een jonge vrouw meebracht', zei ze.
'Laat mij nog eens kijken.'
Ze pakte de spiegel en keek opnieuw.
Nu wist ze het zeker.
Daar was die mooie jonge vrouw weer.
Ze werd heel erg kwaad.
Ze begon te schreeuwen en te schelden.
De jonge vrouw in de spiegel schreeuwde ook.
Toen werd ze nog veel bozer.
Ze pakte het spiegeltje,
en gooide het heel hard op de grond.
Daar lag het, in duizend stukjes.
En de jonge vrouw was weg.

